

HOGHE RAAD, 9 januari 1957 (Rolno. 13 066)
(Mrs. Nypels, Dubois, Van Rijn van Alkemade, Wiarda, Van der Loos)

De HR enz.

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den r.v.b. te Amsterdam van 1 September 1956, betreffende den aan hem opgelegden aanslag in de ink.bel. over het jaar 1951;

Gezien...

0. dat belangh., die over het jaar 1951 werd aangeslagen in de ink.bel. naar een inkomen van f 17 935, na vergeefse reclame zich heeft gewend tot den r.v.b., die de beschikking van den Insp. heeft bevestigd, enz.;

0. dat belangh. in cassatie tegen deze uitspraak grieven heeft aangevoerd, welke hierop neerkomen:

1. dat belangh. bij zijn aangifte op zijn inkomen als kosten van verwerving in mindering bracht een bedrag van f 629,36;

dat bij de regeling van den aanslag de Insp. van de juistheid van dezen aftrekpost is uitgegaan en op de reclame van belangh. tegen den aanslag ook toen tegen dezen post geen bezwaar heeft gemaakt;

dat de Insp. in zijn vertoogschrift slechts als kosten van verwerving heeft aangenomen een bedrag van f 600, zijnde het maximum-bedrag van de zogenaamde 5%-regeling;

dat belangh., die aan deze 5%-regeling niet gebonden was, een hoger bedrag als kosten van verwerving op zijn inkomen in mindering mocht brengen en het aan den Insp. niet was toegestaan eerst bij vertoogschrift de juistheid van dit bedrag te betwisten;

dat derhalve de r.v.b. aan die betwisting had behoren voorbij te gaan;

2. dat de fiscale autoriteiten niet hebben te beoordelen of een aangevangen exploitatie van landbouwgrond, begonnen om daarmede winst te behalen, wel of niet kans op succes zal hebben;

dat onjuist is de stelling, dat de exploitatie van 1 1/2 HA landbouwgrond, zeker wanneer alle werkzaamheden door derden tegen betaling worden verricht, redelijkerwijs geen kans op winst biedt;

dat enz.;

0. met betrekking tot de eerste grief:

dat belanghebbende niet gebonden is aan de zogenaamde 5%-regeling als bedoeld in de resoluties van 6 September 1949, no. 142, en van 13 Maart 1950, no. 118, doch hij een hoger bedrag als kosten van verwerving op zijn inkomen in mindering mag brengen dan het in die resoluties genoemde maximum van f 600;

dat echter alsdan belanghebbende zal hebben aan te tonen, dat hij deze kosten inderdaad heeft gemaakt, indien de Inspecteur zulks betwist;

dat de Inspecteur, die bevoegd is bij vertoogschrift alle gronden aan te voeren, welke hij ter verdediging van den aanslag dienstig oordeelt, in dat geschrift alsnog de juistheid van den door belanghebbende gestelden aftrekpost mocht betwisten, ook al zoude hij deze eerder hebben erkend;

dat door deze handelwijze belanghebbende ook niet in zijn verdediging kan zijn benadeeld, wijl de mondelinge behandeling ter zitting hem de gelegenheid gaf aannemelijk te maken, dat de verwervingskosten in werkelijkheid f 629,36 hebben bedragen;

dat derhalve de Raad van Beroep aan 's Inspecteurs betwisting terecht niet is voorbijgegaan;

dat mitsdien de grief faalt;

O. ten aanzien van de tweede grief:

dat, wil zekere werkzaamheid als een bron van inkomen, als aangegeven in art. 5, lid 1, onder 1e, letter a, van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, kunnen worden aangemerkt, het niet voldoende is, dat met die werkzaamheid het behalen van geldelijk voordeel wordt beoogd, doch tevens redelijkerwijs moet kunnen worden verwacht, dat die werkzaamheid - zij het in de toekomst - baten zal afwerpen;

dat zowel de administratie als de rechter in belastingzaken vermag te oordelen over de vraag of in een bepaald geval redelijkerwijs kon worden verwacht, dat zodanige werkzaamheid baten zou afwerpen;

dat de Raad van Beroep heeft beslist, dat de exploitatie van 1 1/2 HA landbouwgrond, zeker wanneer alle werkzaamheden door derden tegen betaling worden verricht, redelijkerwijs geen kans op winst biedt;

dat deze beslissing is van feitelijken aard en derhalve in cassatie niet met vrucht kan worden bestreden;

dat enz.;

Verwerpt...